

tør ikke sige hvor stor en Del, men en alt overvejende Part af Udgifterne drejer sig om Lønningsudgifter. Naar der her er foreslaaet en beskedent Besparelse ved at afskedige to videnskabelige Assistentter under 30 Aar for saa igen at ansætte dem som honorarlønnede, saa vil jeg her sige, at bag dette Spørgsmaal dækker sig et Spørgsmaal af større og mere vidtrækkende Karakter. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om man ved en Overvejelse af Landbohøjskolens Forhold gik over til i Fremtiden — ikke blot for Landbohøjskolens Vedkommende, men det skulde ogsaa gælde Polyteknisk Lærestalt og Universitetet —, at de videnskabelige Assistentter blev honorarlønnede, idet man nemlig maa regne med, at disse videnskabelige Assistentters Virksomhed for en stor Del er en Uddannelse for dem selv. Det er Gennemgangsstillinger og bør egentlig i de allerfleste Tilfælde — der kan være Undtagelser, det indrømmer jeg — være Gennemgangsstillinger for unge Mennesker, der er derfor en Fare ved at gøre dem fastansatte med Pensionsberettigelse. Der er nemlig Eksempler paa, at de unge Mennesker er blevet, om jeg saa maa sige, hængende paa disse Stillinger, netop fordi de er faste. Jeg tror, man vilde gøre det videnskabelige Arbejde ved disse højere Lærestalter en Tjeneste ved i større Udstrækning end nu at gaa over til at benytte honorarlønnede Assistentter i Stedet for fastansatte. Det er et Forhold, som jeg tror det vilde være heldigt blev taget op til samlet Overvejelse for alle vore højere videnskabelige Lærestalters Vedkommende — det skulde ikke være alene for Landbohøjskolens Vedkommende, den kunde man ikke gøre en Undtagelse med —, det vilde maaske medføre, at det, her er sket i det smaa, kunde blive efterfulgt af en større Bevægelse. Men hvad jeg har ment at kunne bringe i Forslag efter Indstilling af Landbohøjskolens Direktør, er, at disse to ganske unge Assistentter, som endnu kan afskediges uden at være pensionsberettigede, bliver stillet paa den Plads, hvor det er rimeligt at stille dem, at de faar samme Løn som hidtil, men saaledes, at de kan træde fra og nye træde til i disse Stillinger.

Jeg skal dernæst vedrørende Ændringsforslaget under Nr. 124, der angaar Ansættelse af Statskonsulenter, sige, at jeg paa-skønner, at hele Udvalget har givet sin Tilslutning til, at Posten som Statskonsulent i Mejeribrug bliver opretholdt. Jeg skal ikke i mindste Maade kritisere min Forgænger, der foreslog denne Plads nedlagt. Jeg ser meget godt hans Begrundelse derfor og har

ogsaa paa et Tidspunkt delt den, idet jeg har tænkt mig, at det var muligt at fordele Distrikterne saaledes, at denne Post kunde inddrages. Jeg har ført indgaaende Forhandlinger med de danske Mejeriforeningers Fællesorganisation, og den har ogsaa stillet sig forstaaende. Men der er for faa Maanedere siden i Forbindelse med Ordningen vedrørende vor Smørekspport truffet Foranstaltninger til, at det, man kalder Lagerbedømmelse af Eksporthøns, i større Grad end hidtil skulde blive gennemført, og det vil kræve mere Konsulenthjælp end hidtil. Derfor har Organisationerne været betænkelige ved at lade denne Stilling bortfalde netop nu. Jeg har bøjet mig for den Hensigt, jeg i saa Henseende har modtaget, og det glæder mig, at Udvalget enstemmig har kunnet give sin Tilslutning til denne Posts Opretholdelse.

Det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen mente, at man godt kunde have fastholdt det oprindelige Forslag om Nedlæggelse af denne Plads, og udtalte, at Troen paa Konsulentvirksomheden i det hele taget var overdreven.

Ja, om Troen er overdreven eller ikke, beror jo ganske paa, hvor stor Tro man har, men efter min Opfattelse staar det danske Landbrug i stor Taknemmelighedsgæld til Konsulentvirksomheden baade paa Planteavlens, Husdyrbrugets og Mejeribrugets Omraade. Jeg skal ikke kunne sige, hvordan det vilde have set ud, hvis vi aldrig havde kendt nogen Konsulentvirksomhed, men jeg tør sige, at vi vilde ikke have det Landbrug og Mejeribrug, vi har nu, hvis vi ikke havde haft Konsulenterne. Hvis man vil mene, som det ærede Medlem synes at være inde paa, at man, naar Konsulenterne har virket en Tid, kan lade deres Virksomhed ophøre og ansætte Konsulenter paa nye Omraader, maa jeg mene, at det ærede Medlem er for hurtig i Vendingen, hvis han dermed vil antyde, at man nu kan afskaffe Konsulenterne i Mejeribrug, Husdyrbrug og Planteavl. Efter min Mening har der aldrig været større Brug og videre Arbejdsfelt for Konsulentvirksomheden end i dette Øjeblik. Vi staar ikke ved Afslutning af de Fremskridt, der kan udføres paa Planteavlens, Husdyrbrugets og Mejeribrugets Omraader. Vi staar meget snarere ved Begyndelsen, hvor det er lykkedes at vække Interessen, og det er derfor efter min Mening ganske urigtigt at fremstille det, som om vi godt kunde tage Afsked med Konsulentvirksomheden.

Med Hensyn til Pladsen som Hesteavlskonsulent maa jeg sige, at for Statskassen